

Arrest

nr. 133 475 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 10 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 augustus 2014 tot afgifte van het inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Wim PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 augustus 2014 legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verzoekende partij een inreisverbod op. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt :

*"(...) wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd,
(...)*

De beslissing tot verwijdering van 26/08/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing :

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

- *Artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat :*

(...)

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 16/07/2014. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd nochtans ook door de stad Temse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven en wordt aan haar een inreisverbod van drie jaar gegeven. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretisch betoog met betrekking tot de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen.

De verzoekende partij betoogt verder dat de motivering van de bestreden beslissing niet kan volstaan in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en bovendien geeft verwerende partij geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van het dossier. Artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet immers dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Dit is in casu niet het geval, en dat is kennelijk onredelijk. Uit geen enkel element van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat in casu rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier van de verzoekende partij. De bestreden beslissing verwijst enkel naar het feit dat reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en waaraan geen gevolg werd gegeven. Uit geen enkel element van de motivering kan worden afgeleid waarom het in casu nodig is om aan de verzoekende partij een inreisverbod op te leggen van drie jaar, zijnde de maximumtermijn. Uit geen enkele wettelijke bepaling volgt de verplichting om de maximumtermijn op te leggen. Er werd niet gemotiveerd omtrent het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod. Evenmin motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris waarom er geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden. Uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een afweging heeft gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod van drie jaar enerzijds en de concrete situatie van de verzoekende partij anderzijds, zodat eveneens het evenredigheidsbeginsel geschonden is.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: verzoekster heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten die haar betekend werd op 16 juli 2014. Verzoekster betwist dit niet. Tevens wordt vermeld dat aan verzoekster een termijn van drie jaar inreisverbod wordt gegeven omdat zij sindsdien nochtans ruimschoots de tijd had om haar zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Zij werd door de gemeente geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden ter ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Zij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven en daarom wordt haar een inreisverbod van drie jaar gegeven.

Verzoekster kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat niet wordt meegedeeld waarom er een inreisverbod met een duur van drie jaar wordt opgelegd en waarom er direct gekozen werd voor de maximale termijn. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk vermeld: *“Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd nochtans ook door de stad Temse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven en wordt aan haar een inreisverbod van drie jaar gegeven.”* Er wordt bijgevolg wel degelijk formeel gemotiveerd waarom de verwerende partij het nodig achtte aan verzoekster een inreisverbod voor een duur van drie jaar te geven. Tevens wordt gemotiveerd waarom een inreisverbod wordt opgelegd, namelijk omdat een vroegere beslissing tot verwijdering van het grondgebied niet werd uitgevoerd. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

2.3. Waar verzoekster aanvoert dat er geen onderzoek is naar haar specifieke omstandigheden, dient erop te worden gewezen dat er wordt verwezen naar het feit dat zij nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied te verlaten ondanks het haar afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten en het feit dat zij daartoe nochtans ruimschoots de tijd had. Verzoekster bekritiseert dit motief niet. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster toont met haar algemene uiteenzetting dat er geen onderzoek werd gevoerd naar haar specifieke omstandigheden, zonder deze specifieke omstandigheden enigszins te verduidelijken, niet aan dat de verwijzing naar het feit dat zij nog steeds geen stappen ondernomen heeft om gevolg te geven aan het afgeleverde bevel, kennelijk onredelijk is of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Verzoekster toont geen schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel en als concrete toepassing daarvan het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse en gelet op het feit dat verzoekster zich beperkt tot de opmerking dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen, blijkt dat verzoekster met haar algemeen betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er

niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER